

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS BROTHERHOOD ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня знаходяться в Українській Робітничій Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St. Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ТВОРИТЬ ОДИН ФРОНТ ПРОТИ КЛАСОВОГО ВОРОГА.

Одинадцятий з'їзд ТУРФДім і шеста конвенція Робітничого Запomoгoвoгo Товариства закінчилися в час найскаженішої травлі проти Радянського Союзу. Капітал, якого основами хитнула Жовтнева революція, пустив зараз усі колеса своєї машини у наступ проти батьківщини пролетарів, проти СРСР. Імперіалістський воєнний фронт розгорнувся довкола Радянського Союзу. Нагальне збройне і воєнізування населення капіталістичних країн, мобілізація громадської думки, виступ чорної рати на арену антирадянської кампанії, а з тим впері посилені наступ на фронт працюючих внутрі кожної країни, громлення безробітних і мордування найбоєвіших пролетарів поліцейськими й салдатськими знаряддями — все це вказує, що воєнне поготівля імперіалістів проти Радянського Союзу є вже проголошене, час збройного наступу вирахований.

Час незвичайно важливий, грізний. Кожна витрачена марно хвилинка може бути рішучим моментом на воєнному фронті класових боїв. Цю воєнну стратегію вже вивчила добре клас капіталу й зараз вона порушила усі пружини своєї воєнної машини, щоб забезпечити за собою виграну. Ось, недавно на 27 січня пруське міністерство внутрішніх справ скликало нараду усіх журналістів, представників буржуазної преси, щоб з ними спільно обговорити план протирадянської кампанії в пресі. План опрацьовано, щоб організувати громадську думку в Німеччині проти Радянського Союзу, а так само намітили план загостреного наступу на Комуністичну Партію Німеччини. Такі самі наради з представниками преси відбувалися в інших країнах, в тому числі й в Україні. І в Україні, що уся преса, яка стоїть на службі капіталу, за одним і тим самим планом натравлює громадську думку проти Радянського Союзу, проти визвольного боєвого руху працюючих в кожній країні. Вони навіть боїв мобілізують до протирадянського й протиробітничого фронту. А дже чорний Рим визначив день 2 березня на міжнародній судині день молитов і випрошеної в бога кару на робітників і селян в Радянському Союзі. Як бачимо, то усьов фронт найчорніших сил об'єднується й готується до наступу проти соціалістичної країни.

Чи ж можна у так загрозливий час для класу працюючих сидіти бездіяльно й ждати на смертні удари звідусіль? Авжеж, що ні! Пролетаріат не може й не сміє спокійно дивитися на те, як капітал готує для нього загибелю. Працюючі усього світу заявили вже свої боєві позиції і ведуть завзяті бої кожнього дня, кожної години. Працюючі вже мобілізують свої сили, мобілізують громадську думку усіх трудящих, розкриваючи перед ними нападницькі й хижацькі плани капіталу.

На мобілізаційний фронт мусять теж вирушити українські працюючі Канади. Не сміємо ж залишити за нами прогалини в тому нерозривному ланцюгу боєвого загону робітничої класи. Побільшити боєві лави українських робітничо-фармерських організацій ТУРФДім і його Жинсєкції та Секції Молоді, втягнути якнайбільше шару українських трудящих до Робітничого Запomoгoвoгo Товариства, приєднати нові кадри проробітничих і читачів для робітничо-фармерської преси, зробити ту пресу масовою поміж працюючими — такі завдання стоять в сучасний мент перед усім зорганізованим членством робітничо-фармерських боєвих загонів. Час не жде. Зваляючи усьо працю на комитети та заряди не слід. Усье діяння, усьо роботу треба зробити масовою. Ще ніколи не була потреба масової праці такою нагальною, як зараз. І за неї треба рішуче вжитися.

Робітничо-фармерські делегати 11-го з'їзду ТУРФДім і 6-ї конвенції Робітничого Запomoгoвoгo Товариства спільно підсумували досі пророблену працю в організаційно-освітній діяльності поміж українськими трудящими Канади, брали на увагу сьогоднішній загрозливий мент загостреної класової боротьби й готування збройного нападу імперіалістських хижаків на Радянський Союз і на отій базі виробляли програм діяння на майбутні дні. Програм праці, що її визначили делегати ТУРФДім і РЗТ містяться у всіх тих рішеннях і резолюціях, ухвалених одинадцятим з'їздом ТУРФДім і шестою конвенцією РЗТ.

Проаналізувавши міжнародне положення й посилення наступу класу капіталу на класу працюючих, делегати робітничо-фармерських організацій кинули мобілізаційний ключ зміцнення боєвих лав пролетарського фронту Канади, вступати в лави робітничих організацій, ширити робітничу пресу, брати активну участь в класових боях. Від цього завдання не має ніхто ухилитися. Особливо сьогодні, коли усі чорні сили повели скажене травлення проти Радянського Союзу, проти організованого робітничого Канади, посилені наступ капіталу треба відбити, попіськово-петлюрівську контрреволюційну акцію треба пригвоздити.

На заклик чорної рати й білогвардійського генерального штабу недобитих петлюрівщини й денікінщини, що живе на милости імперіалістичних держав, заворушилися петлюрівські недояски в Канаді. Вони, збираючись групами, організують протестатійні мітинги проти Радянського Союзу, а проти

Радянської України зокрема. На отих своїх мітингах петлюрівські найманці капіталу чорними брехнями оклеветують радянську владу України, намагаючись вичепити ненависть українських трудящих Канади до трудящих Радянського Союзу. Цю чорну роботу петлюрівської зграї треба здемакувати. В Канаді не повинно бути ні одної місцевості, де тільки знаходяться українські трудящі, де не було б роз'яснювального мітингу щодо посиленого наступу імперіалістів проти СРСР. Вааштовуйте скрізь протест-мітинги й засуджуйте на них зрадницьку роботу ефремівщини й петлюрівщини, говоріть про те при усіх станках праці, переконуйте усіх робітників про отядну роботу контрреволюційних змовників, висячійте про життя трудящих в Радянському Союзі. Втягуйте українських працюючих до робітничо-фармерських організацій, зробіть робітничу пресу масовою! Дайте гідну відсіч наемникам капіталу.

ЗАГОСТРЕННЯ КЛАСОВОЇ БОРОТЬБИ У ФАШІСТСЬКІЙ ІТАЛІЇ.

Події, що відбуваються протягом останнього часу в Італії, варті найсерйознішої уваги. Фашистська політика вєсь час зазнає самих тільки невдач. Після періоду розвитку промисловості, а тоді й стабілізації італійської валюти йшов період "аграризації". Фашизм повернувся "лицем до села", або, вірніше кажучи, лицем до багатих поміщиків. Які причини такого повороту фашистської політики? Після кризи в промисловості 1926 і 1927 рр. була тяжка криза сільського господарства, що через неї, збідніли та зубожіли десятки тисяч селян. Фашизм узв'язав рішучий курс на цілковите знищення середніх шарів селянства та на підсилення с'єно-вища великих поміщиків.

Відносний успіх механізації сільського господарства в Італії спричинився до катастрофічного зростання безробіття серед селянства й привів до пролетаризації багатьох десятків тисяч дрібних селян. З цим зв'язана криза в сільському господарстві. Після італійського торговельного балансу, що досягає тепер 30-35%, є наслідком зменшення виробництва життєвих продуктів, а це змушує Італію довозити з-закордонного багато мільйонів центрав хліба.

Зайди сільської людности в Італії жахливі. Міста південної Італії переповнені старцями, що прийшли із зруйнованих та зубожілих сел. В Апулії та Сицилії, де людність найбільше робить коло землі, безробіття стало масовим явищем. Число безробітних в Італії вже досягло одного мільйона осіб. З ідеями їхніх родин це становить 5 мільйонів, що не додають.

Одночасно зі зростанням селянського руху на півдні мотується розвивається рух робітництва на півночі Італії. Сотні трудящих громадян будинки громадських управ та фашистської партії. Влада за допомогою жандармів і фашистської міліції вєсьди нещадно розправляється з учасниками масового руху. Сільський міліції не вдалося подати рух і тому вона вважається за "непелену". Одночасно зростає за-

галійний визвольний рух. Чимраз частіше трапляються випадки нападу на представників влади і представників фашистської партії. У Фаєнції (провінція Емалієн) селяни вбили двох фашистів. Влада на це відповіла репресіями, але її спіткав завзятий опір широких мас селянства. 8 фашистів були вбиті, а ще багато поранені й тільки втручання жандармів урятувало фашистів від розправи. На початку листопада багато робітників автомобільних заводів "Фіат" одержали листовні попередження, що через брак роботи їх мають звільнити. У відповідь на це робітники звелилися до контори заводів і спробували її розгромити при чому видатних фашистів й членів дирекції поранено.

На металургійних заводах у Мілані робітники створили комісію для боротьби проти зниження заробітної платні й уповноважили її вести переговори з дирекцією. Ця "сваволя" йде вєспереч фашистським законам що регулюють взаємини між підприємцями та робітниками. Проте, зважаючи на тривожний настрій, дирекція заводу мусіла прийняти представників від робітників і після переговорів задовольнити їхні вимоги.

Наприкінці жовтня у Генуї відбулася велика демонстрація безробітних, що вдерлися до центру міста, де тільки великі заводи фашистської міліції її розігнали. При цьому багатьох заарештовано. У Мілані на паротяговому заводі Міані та Сільвестрі, де працює 3 тисячі робітників, почалися масові розрухи. Кожного одного дня викликали з роботи 800 робітників, робітничі обурювалися й розгромили головну контору заводу. Підійшло військо і відтиснуло робітників. Та вони відразу ж струмками лавами пройшли до центру міста й улаштували демонстрацію протесту проти підприємств, проти всього фашистського режиму. Підчас сутичок були поранені й робітники, і фашистські міліціонери. До демонстрантів відразу ж порядком солідарности, приєдналися робітники з інших фабрик та заводів Міляна.

М. Гарлянді.

КОМСОМОЛЬЦІ НА ФРОНТІ КОЛЕКТИВІЗАЦІЇ.

Успіхи колективізації більші за всі сподіванки. На Україні вже є 106 районів суцільної колективізації. Поточного року степову частину колективізується на 100%. Комсомольські господарства колективізуються на 100%, вже поточної весняної кампанії. У Середній Волзі комсомол організував 232 колгоспи. У Татарстані з ініціативи комсомолу організували 102 колгоспи. Самарський округ комсомолу розпочав організацію скотарського радгоспу на площі 62 тисяч гектарів. За кілька років продукція радгоспу становитиме 30 мільйонів карбованців. Комсомол Татарстану взяв виробити шєфство над великим радгоспом "Татарстан", що є процесі організації. Комсомол дає радгоспові всі потрібні кадри починаючи від директора радгоспу і кінчаючи робітниками. Цієї весни сподіваються також значно поширити засівну площу. Вузкими місяцями у колективізації та готуванні до весняної кампанії є усупільнення худоби, зєпка суспільних насіннових фондів, та збір завадків на трактори. Гасло "ліквідація глитаї, як класи", зустріло на практи-

ці шалений опір глитаїв та їхніх підпісвачів. На середній Волзі за листопад та грудень, число терористичних актів більше за число таких актів за вєсь 1928 рік. У Чапаєвській окрузі виникло питання про те, щоб виселити всіх куркулів.

САМІ СЕБЕ ЗЛІКВІДУВАЛИ.

Надзвичайний собор української православної автокефальної церкви визнав організацію тої церкви контрреволюційною, протирадянською і сам її зліквідував.

28-29 січня в Києві відбувся надзвичайний собор так званої української автокефальної православної церкви. На собор з'їхалися представники церкви з усіх округів і парафій, щоб вирішити справу про стан церкви в зв'язку з викриттям контрреволюційної діяльності автокефалії, зокрема з її ролю в організації "СВУ". У соборі брали участь усьє єпископат автокефальної церкви, на чолі з митрополитом Борєцьким та його заступниками, єпископами Оксюком і Малюшковичем. За голову собору обрано було митрополита Борєцького та єпископа Карабінєвича. Вислухавши доповідь голови ВЦЦР про працю президії ВЦЦР, тобто Всеукраїнської Православної Церковної Ради (вищій провідний орган церкви), а також і про стан УАПЦ (українська автокефальна православна церква), надзвичайний собор одноголосно ухвалив таку постанову:

"Надзвичайний собор мусить визнати, що УАПЦ, як єтепер остаточно виявилось, протягом свого десятилітнього існування була вєсь виявляла анти-радянська, контрреволюційна організація. Не можна відкинути того, що в її складі були і досі є люди, які пішли до церкви тільки для задоволення своїх релігійних потреб. Але ця сєто-церковна маса, сама не знаючи того, жила й діяла за-провадом і вказівками тих осіб, що для них УАПЦ була не мета, а засіб здійснити своїх контрреволюційних намірів Слабї намагання тієї, хоч і чималої частини членів церкви, що вірують, звільнитися від позацерковних цілей та впливів, як ми бачимо з доповіді, не мали позитивних наслідків. І щодаї, то все більше й більше УАПЦ ухилялася в бїк нецерковности. Надзвичайний собор саме такий стан УАПЦ мусить твердо й ясно констатувати.

Радвлада декретом "відокремлення церкви від держави" дала закону змогу українській людності, що вірує, відокремити свою рідну українську автокефальну, соборно-православну церкву, ту церкву, що близько 300 років була в неволі в казенній православної церкви. Але після звільнення від політично-монархічного пригноблення, УАПЦ не судилося самій стати справжньою християнською церквою, вільною й далекою від своєрідного націоналістичного політиканства. Це є факт, бо відродилася УАПЦ за часів політичної боротьби й відроджували її, а потім керувати нею стали люди, що зазнали поразки на відкритому політичному фронті й пішовши в церкву, мали намір використати її й справді використовували, як знаряддя для дальшої боротьби проти радвлади, отже й проти справедливости соціальної революції. Природно, що провідні органи УАПЦ від ВЦЦР до ПЦР (парафіальна церковна рада) виявили себе, як у цілому, так і окремі члєни, вєсь нецерковними, а націоналістично-політичними, анти-радянського, контрреволюційного характеру акціями. Те саме можна сказати й про священно-діячє усіх ступнів, починаючи з митрополита Липківського. З церковного амво-

ну проповідували націоналістично політичні ідеї, що різко розходилися з ідеологією церкви, а щодо радянської влади, були контрреволюційними, антирадянськими. Отже, все це довело до того, що УАПЦ стала за синонім контрреволюції на Україні, бо для чималої частини керівників церкви церковність була тільки зовнішня форма, що покривала націоналістично-політичний зміст. За такого стану цілком послідовно дійшли до того, що автокефалія стала за символ петлюрівської самостійности, українізацію використовували, як засіб для розпалювання національної ворожечі, а соборна відправа обернулася на демогогічний засіб політичного впливу, щоб діяти зазначеної мети.

Тому то надзвичайний собор УАПЦ із глибоким жалем та з усьєю ширістю констатує, що 5. розділ канонів УАПЦ систематично порушували багато керівників церкви. Це стверджує ціла низка фактів із історії минулого УАПЦ, а саме: перевірка персонального складу священних діячєв УАПЦ у своїх лавах виявила чимало людей, що раніше брали активну участь у військових петлюрівських загонах, були близькими партизанами, або просто скомпромітовани в минулому. Всї вони шукали в церкві одного: використати церкву для контрреволюційної, а дехто й своєї особистої, нецерковної мети. Низка випадків притягнення діячєв УАПЦ до відповідальности урядом за контрреволюційні вчинки також переконують у цьому надзвичайний собор. До такого висновку доводить ще й те, що серед члєнів нашої церкви були й є люди, зовсім нерелігійні, що їх політичні й анти-радянські наміри не викликають ніякого сумніву. Усі ці люди здебільшого були церковним активом, тому й провідні органи церкви: ВЦЦР, ОЦР (окружні церковні ради), РЦР (районні церковні ради) та ПЦР (парафіальна церковна рада), як про це свідчить вереснева нарада 1929 р., великі покровські збори того ж таки року та другий великий православний церковний собор 1927 р., стали виразниками націоналістично-політичних, анти-радянських і нецерковних дієв.

Собор із жалем констатує, що митрополит В. Липківський, єпископи: О. Ярешенко, С. Орлик, Ю. Жовченко, К. Кротєвих, Пивоваров, всеукраїнський благословник В. Чєхивський та інші стояли на шляху націоналістично-політичних, контр-революційних, анти-радянських дієв через церкву. Не можна змовчати й про те, що громадянство рєспубліки в зв'язку з викриттям органами влади контр-революційної політичної організації "СВУ", що використовувала для своїх політичних цілей УАПЦ, вважає нашу церкву за контр-революційну організацію. Отже, зважаючи на все це, надзвичайний собор УАПЦ визнав, що українська автокефальна православна церква з вище зазначених причин була націоналістично-політичною контр-революційною організацією — складовою частиною "Спілки Визволення України". Тому надзвичайний собор, ка-

тегорично засуджуючи всіх тих, хто спричинився до перетворення церкви на контрреволюційну, анти-радянську організацію, визнає дальше існування УАПЦ за недоцільне й вважає її за ліквідовану. Цим самим припинє діяльність провідних органів: ВЦЦР, ОЦР, РЦР, МПЦ. Митрополит припинє своє духовне керівництво УАПЦ, а єпископи УАПЦ припинють своє духовне керівництво окремими церквами й лишаться парафіяльними священодіячами, поряд із священниками зарєєстрованими по парафіях, що залишаються необ'єднаними в будьяку церковну організацію.

РЕОРГАНІЗАЦІЯ СЕМИРІЧОК НА УКРАЇНІ.

Колєгія Наркомосвіти обговорила питання про реорганізацію семирічок відповідно до завдань індустріалізації країни й соціалістичної, перебудови села.

На Україні минулого року було 2,545 семирічок, з них 904 у містах і решта в сільських місцевостях. У старших групах міських семирічок (починаючи з 5-ї групи) навчалось 165,700 підлітків, або 60,1% всіх підлітків відповідного віку. По селах навчалось в старших групах семирічок 174,000 підлітків або 9,4% підлітків відповідного віку.

Сітка шкіл селянської молоді, що більш-менш пристосовані до сучасних завдань соціалістичної реконструкції села, налічує тільки 150 одиниць.

Колєгія Наркомосу визнала, що за умов інтенсивної індустріалізації країни, коли в усіх галузях народного господарства відчувається гострий брак кадрів, семирічка в місті має стати за основне джерело готування молоді для вступу до профшкіл, ФЗУ і безпосередньо на виробництво. По селах семирічка й школи селянської молоді повинні виховувати активних провідників і будівників колективізації, що просуватимуть уперед справу соціалістичного будівництва на селі. Колєгія Наркомосу визнала, що теперішній стан сітки семирічок і кількісно і якісно не забезпечує виконання завдань соціалістичного будівництва. Колєгія ухвалила реорганізувати семирічки у такому напрямі, щоб ближче зв'язати їх з виробничими процесами.

Ухвалено реорганізувати на фабрично-заводській семирічці всі міські семирічки, що обслуговують дітей індустриального робітництва. Ці школи треба забезпечити майстернями, інструкторами тощо.

Всі сільські семирічки ухвалено реорганізувати на школи селянської молоді. Реорганізація треба провести під оглядом забезпечення колективістичного сектору досвідченими активістами. Управі совищу колєгія доручила дати разом з Укркоагоспспілкою потрібні вказівки всім сільським семирічкам щодо співпраці шкіл з колективами.

НА ХОРТИЦІ УТВОРЮЄТЬСЯ ВЕЛИКИЙ ГОРОДНИЙ КОЛГОСП.

На весні на острові Хортиці мають організувати великий городній радгосп, що його продукція великою мірою має наладжити справу робітничого постачання в місті, на Дніпробілі та Дніпрокомбінаті. На організацію радгоспу вже асигновано 500,000 карбованців. Крім того радгоспові дали 5 тракторів. До 1-го квітня будуть збудовані бараки для робітників.

Товариші! Приєднуйте нових передплатників для "Українських Робітничих Вістей"!